

Ana Rotea
LIBRIS

We know
books

ULTIMA POVESTE

II

NEMURITOAREA

CUPRINS

Nota autoarei	7
1. În curând o răpunea setea... ..	12
2. Când respira... ..	29
3. Zvonul despre viețile care se pierduseră... ..	46
4. Steaua se forma din zece vârfuri și un Centru... ..	62
5. Poate dacă-l păcălea... ..	78
6. Apa rămânea ticăloasă... ..	94
7. Alarma o dăduse unul dintre copiii-paznici... ..	109
8. Cu cât o iubeau ei mai mult... ..	129
9. Al șaselea se întorsese cu vești liniștitoare... ..	147
10. Abia descălecaser militarul-mesager dinaintea ei... ..	163
11. Oamenii cei albaștri dispăruseră ca înghițiți de pământ... ..	182
12. Mult o încuraja fratele ei... ..	199
13. Dădură imediat crezare spuselor ei teribile... ..	215
14. Visul îl îngrozi suficient... ..	232
15. Încercarea de a i se intra în cap îl întărise... ..	250
16. Se așternuse o pace deplină în mințile lor... ..	266
17. Se apropia iarna... ..	283
18. Vrăjitoarea scuipa colorat... ..	300
19. Unii Eroii avuseseră parte de morți nedemne... ..	317
20. E o lepruță periculoasă... ..	334
21. Nu se simțea vinovat... ..	350
22. Peste noapte, își adusese aminte de copiii uciși de fierar... ..	367

23. În noaptea în care o întâlnise pe Dimi..... 385
24. Era deja rănit... 402
25. Fiecare trup conținea toți posibiii lui urmași... 419
26. N-o voiau prin preajmă... 438
27. Umblând prin mlaștini..... 458
28. Ori de câte ori se ivea pe lume o belea..... 476
29. Apa Murie dădea roată pământului... 492
30. Se prinseseră în cea mai lungă privire..... 507

ÎN CURÂND O RĂPUNEA SETEA...

În curând o răpunea setea, gândi bătrâna călcând apăsat în albia superficială a unui izvor. S-ar fi aplecat, cu mâna făcută căuș, lângă piatra din care apa țâșnea, și ar fi lăsat stropii curați să i se prelingă de pe degete în palmă. Ar fi sorbit căuș după căuș, fără oprire. Dar mâinile îi erau ocupate, iar ea nu avea timp nici cât să adune două guri din apa micului izvor. Continuă să meargă, plescăind nemulțumită. Când va întâlni următorul izvor, dacă va fi cu noroc, va bea pe îndelete.

Baba Călina era, fără îndoială, singura vietate însetată de pe întregul domeniu Borviz. Pe oriunde ar fi luat-o, prindea cu urechea susurul vreunui curs de apă dintre cele care străbăteau în lung și-n lat domeniul râurilor. Fiecare smoc de iarbă plin de sevă și fiecare animal cu botul ud pe lângă care trecea dovedeau aceeași îmbuibare generală din apa minunată a Borvizului. S-ar fi găsit și pentru Călina câțiva stropi de apă rece, atât de rece și de bună, încât să-i sfârâie în gura încinsă, să-i intre direct în limbă și-n obraji, să-i aline odată setea...

Însă, oricât de chinuitoare îi era setea, altceva o îngrijora mai tare pe bătrână: Borvizul prin care umbla colcăia de dușmani neașteptați care-i luau rând pe rând urma. Ieșind din Pădurea Roșie a Munților Caloieni, Călina căutase să evite locurile pe care le bănuia bogate în evenimente neplăcute, adică aglomerate de militari. Alesese cu grijă un drum uitat ce străbătea domeniul apelor care aleargă, se încrezuse în locuri pustii dinspre care nu-i veniseră niciodată vești sângeroase.

Nimerise cum nu se putea mai rău, trecuse drept pe sub nasul uneia dintre grupările de militari numite stele.

Îi simțise pe Eroii stelei prea târziu, când deja o mânuau din spate ca pe o oaie rătăcită. Iuțise pasul. Nu se mai oprise deloc, nici măcar pentru a se ușura, iar când nevoia o apăsa — urgent și des de când cu bătrânețea —, mergea crăcănată cât timp își slobozea șuvoiul galben. Degeaba. Ei nu renunțaseră la urmărire, ba chiar scurtaseră distanța până la ea.

— Norocul Babei, ce să-i faci! se tânguise ea scurt.

Probabil că nu ar fi trecut neobservată, indiferent ce cale ar fi apucat. Zgomotul făcut de neobișnuita roată de metal pe care o rostogolea peste pietrele drumului atrăgea atenție. Apoi, o expunea vederii dimensiunea pe care o căpătase ea însăși din cauza sacului din spate: își îngrămădise acolo leacurile și toate lucrurile utile și inutile de care nu se putuse despărți, de la vasele ciobite care-i erau dragi până la broaștele încă vii și cusute cu ață roșie la gură.

Dar chiar așa îngreunată și uriașă cum se arăta, aplecată deasupra capacului de metal peste care-și petrecea rapid mâinile pentru a-l împinge la deal sau pentru a-l reține la vale, echilibrând din șoldurile late sacul de deasupra-i, abia dacă-și pierduse un pic suflul. Făcea față urmăririi.

— Duce Baba, duce! își spunea deseori Călina.

La un moment dat, ivită de nicăieri, o copilă dintre cele noi își potrivise pasul cu mersul forțat al Călinei. Baba îi zărise coada roșiatică atârându-i mai jos de poalele rochiei zdrențăroase, îi simțise mirosul de sălbăticiune și ghicise fără greș ce era fata, dar nu se temuse de ea. O lăsase să-i umble alături, în salturi jucăușe, mutându-i-se brusc când la stânga, când la dreapta. Ba mai mult: îi dăduse voie să o adulmece, iar fata își apropiase de gâtul Călinei nu doar nasul fremătător, ci și botul întredeschis, cu bale atârându-i de colții albi, puternici.

Sălbăticiunea ezitase să atace, de parcă n-ar fi știut de unde să o apuce pe bătrână. Era isteață, asemenea

animalului din care își avea coada și alte părți ale trupului, iar felul în care bătrâna își vedea de drum fără nicio temere față de ea îi dăduse de gândit. În mod surprinzător, pentru a-și lămuri cu ce fel de pradă avea de-a face, încercase să-i vorbească Babei. Sunetele ei guturale arătau o neobișnuiță a vorbitului, iar cuvintele i se repetau, sărăcăcioase. „Dar tu cum?... Dar tu ce?... Tu de ce?...” voia să știe fata.

— Gha! Gha! răsese Călina, ascultând-o.

Tovarășa de drum cea roșcată nu-i putea schimba Călinei soarta nici în bine, nici în rău, iar bătrâna nu-și bătuse capul cu ea nici cât să-i răspundă la întrebări. Ridicându-și brusc nasul în aer, răsucindu-și nebunește urechile mari în toate părțile, pricepuse și fata că bătrâna aparținea unei haite de prădători mai puternici decât ea și se făcuse nevăzută.

Din nou singură cu speranța ei de a scăpa, Călina trăgea să ajungă între oameni, de preferat în cea mai importantă așezare a domeniului. Acolo, și-ar fi oferit serviciile de moașă în schimbul protecției Dumanei, Mama Borvizului. Nu orice Mamă ar fi pornit un război pentru Călina, care, până la urmă, nu era decât o străină pe domeniul Borviz. Dar Baba auzise destule lucruri brave despre Dumana și miza pe ambiția de conducătoare a acestei tinere Mame. Dumana nu ar fi ezitat să se bage între o victimă vârstnică și bărbătoii care o jefuiau în casa ei. După fustele Dumanei, Călina s-ar fi aflat în siguranță.

Se grăbeau prin Borviz în bună înțelegere cu toții, urmărita cu capacul și cu sacul, iar următorii cu armele zornăitoare care le anunțau pozițiile în preajma ei. Cercul dușmănos continua să se strângă, devenind clar că înaintarea bătrânei urma să se stranguleze înainte să pășească în vreo așezare — Călina înțelese asta, descoperind că militarii abia dacă se mai ascundeau de ea.

Doi militari umblau în față, chiar pe direcția ei de mers, alții doi o încadrau din spate. Pe aceștia patru îi auzea

Înșind vegetația, zăngănindu-și macetele, ba chiar îi zărea uneori printre crengile desfrunzite de toamnă. Însă vântul purta până la ea zvonul mai multor bărbați. Se aștepta deci să aibă și alți urmăritori care se țineau încă la distanță, gata să intervină, dacă ea le-ar face greutate primilor. Călina știa prea bine cum acționa o stea, văzuse lucrurile de care erau capabili militarii: în locul unui Erou doborât, răsărea mereu altul, iar lupta continua până la finalul care le convenea lor.

Cu adevărat de temut era militarul fără trup, mai marele urmăritorilor. Pe el îl simțea cercetând-o, măsurând-o, venind din toate părțile asupra ei. Călina își trecuse capacul prin spațiile pe care el părea să le ocupe, încercând să-l rănească, să-l risipească. Nu avea ce-i face, nici chiar blestemul scurt pe care-l pusese asupra lui nu-l atinsese, din moment ce vorbele ei otrăvite nu găsiseră trupul de care să se prindă. Deocamdată, mintea plutitoare a conducătorului de Eroi nu ordonase un atac, iar militarii nu dăduseră buzna să-i smulgă Călinei comoara din fier — căci ce altceva să vrea o stea de militari de la ea decât fierul? Oare și ei se temeau de ea?

— E puternică Baba, își zise Călina mulțumită, scărpinându-și iute mustața cu unghia lungă și răsucită a degetului mic. Nu vreți să aflați pe pielea voastră, băiețuși, cât de puternică e!

Rostea cuvinte nu atât pentru cel nevăzut, cât pentru a se încrede ea însăși în ele. Înghițind un nod uscat care i se pusese în gât, Călina își aminti cum tremurase, cu ceva timp în urmă, când un alt grup de militari atacase așezarea Dalianului de peste munți, locul unde sperase să-și trăiască zilele rămase făcând pe moașa-cârciumăreasă. Atunci, Călina se pusese la adăpost în unicul beci al așezării, având deasupra ei capacul de fier și un strat gros de farmece. Băuse vin și așteptase sub pământ, în timp ce planul ei de a rămâne agățată de comunitatea din munți ca o căpușă

adânc înfiptă sub piele eșua din cauza tatuajilor cu arme cărora li se năzărise să-i omoare pe copiii Dalianului. Dormise rău în zilele de după exterminarea daliienilor, visând cum se scurgea peste ea, în groapa în care se pitise, sângele sătenilor tăiați de militari.

— Nu erau copiii mei să-i apăr cu viața, își zise ea. Aveau Mamă! Nimeni nu poate spune că nu le-am slujit îndelung și din toată inima acelor nenorocoși de dalieni și...

Și, mai ales, Călina nu era luptătoare din fire, ci doar brava, doar încerca să supraviețuiască și să-și păstreze valorosul capac metalic. Temerea că și-ar pierde comoara îi speriasse somnul mai mult decât viețile pentru salvarea cărora nu intervenise. Sărea cu un grohăit din culcuș, ori de câte ori visa că mâini tatuatăe cu mandale îi ridicau pe furiș capacul. Și iată că, pe drum spre o nouă casă, visul cel rău se adevăra, căci o stea de militari pusese ochii pe bogăția ei. Când și când, Călina se întreba dacă n-ar fi bine să predea capacul de bunăvoie, ca nu cumva să-și găsească sfârșitul apărându-și prostește metalul.

— Ba nu, mormăi Călina. E de fier Baba! Și fierul de fier nu se desparte...

Se opri. Nu trebui să-și ridice de tot privirea pentru a ști că nu mai putea înainta. Își culcă capacul în iarbă. Înfigându-și mâinile în șale, își îndreptă cu scârțâituri spatele. Abia apoi privi drept înaintea și descoperi, cu un țipăt de falsă uimire, un bărbat așteptând nemișcat, la doar câteva brațe depărtare de ea. Sosise momentul confruntării. Știa că, dacă ea ar fi încercat să scape cu fuga, tânărul n-ar fi renunțat la postura lui mândră pentru a porni în urmărirea ei, însă un altul ca el, poate cel care se ascunsese în apropiere și dinspre care vântul aducea miros de cal, ar fi ajuns-o imediat. În plus, orice cale ar fi apucat, ar fi întâlnit alți militari plasați anume pentru a o bloca. Fuga fiind exclusă, Călina trebuia să accepte discuția cu militarul ivit de parcă și ea o dorea.

Privi pe săturate la el, căscându-și gura știrbă. Destul de tânăr, dar fără a fi un puștan începător în ale militariei, cu sprâncene groase peste ochi întunecați, bine făcut, militarul era pe gustul ei. Dacă n-ar fi avut tatuajele de pe frunte și de pe mâini, săbiuța de la șold și săgețile din tolba de pe spate, l-ar fi plăcut și mai mult. S-ar fi prostit unduindu-se până la el în pași de dans, l-ar fi amuzat cu rotiri din buric. Poate chiar ar fi încercat să-i desfacă, alintându-se, cataramele de la pieptarul de piele. Militarul ridică o sprânceană de parcă ar fi cunoscut socotelile secrete ale Călinei și s-ar fi îndoit puternic de ele.

Știau și oamenii simpli că, atunci când cea mai urâcioasă dintre babornite — fie ea cocoșată și împuțită, cu numai doi dinți negri în gură și cu pielea ca scoarța de copac — ar fi oprit un bărbat tânăr și frumos cu cererea de tot răsul ca acesta să se culce cu ea, îndrăzneța nu putea fi decât o Babă cu chef de iubit și cu mari puteri de prefacere. Se spunea că, imediat ce i se accepta propunerea, Baba se transforma într-o preafrumoasă femeie, așadar răsplata curajosului era dulce. În mare, așa stăteau lucrurile, doar că bărbatul curtat trebuia să mai accepte ceva: i se cerea să bea o licoare preparată de bătrâna seducătoare. Numai în baza licorii devenea Baba frumoasă în ochii lui. Din păcate, un militar n-ar fi primit niciodată nimic din mâinile unei Babe.

Dezamăgită de răceala cu care tânărul își plimba privirile pe corpul ei pântecos, Călina găsi și ea ceva ce o respingea la el: dintre toate modelele de mandale posibile, în cele de pe mâinile bărbatului își răsuceau câte opt picioare diverși păianjeni. Mai ales mandala principală era dezgustătoare: un păianjen gros, cu picioare împăroșate, părea că stă la pândă într-un tunel acoperit cu pânze și săpat drept în fruntea militarului. Păianjenii nu-i fuseseră dragi Călinei, oricât trăise, însă după o întâlnire teribilă din pădurea Dalianului, ajunsese să se teamă de-a binelea de

ei. Dezgustată de tatuaje, găsi apoi că membrele bărbatului erau prea lungi, displăcându-i și ele. Un păianjen el însuși ca aspect și — fu sigură Călina — în purtări, militarul n-o mai atrăgea deloc.

— Cădea-ți-ar sacul din spate, Babo! Îi ură tânărul în loc de orice salut, apoi râse ca la o glumă bună.

Cum nu părea că-și va relua curând drumul, ea chiar lăsă sacul să-i cadă. Dădu din cap aprobator: primise o urare bună, se simțea mai bine fără apăsarea multelor și măruntelor ei lucruri înghesuite în sac. Își supse gânditoare o măsea spartă și-și făcu și ea urarea, scuiându-și în palme și răsucindu-și mâinile într-un gest de susținere a blestemului:

- Înmuia-ți-s-ar... picioarele calului, Eroule.
- Ce cal visezi, Babo?

Călina râse bucuroasă când picioarele calului ascuns în apropiere cedară, iar călărețul fu nevoit să sară cu un strigăt din spinarea animalului, pentru a nu se prăbuși odată cu el. Râse și mai tare când văzu că militarul cu păianjeni abia se abținea să nu se întoarcă spre locul în care calul tovarășului său necheza speriat și se zbătea la pământ. Îl prindea bine nesiguranța pe arogant. Chiar și mânia care-i duse mâna lungă la maceta de la șold îi stătea mai bine decât rânjetul obraznic de mai înainte. Călina nu se temea că mica supărare pe care i-o pricinuisse l-ar face să o lovească, căci era prea disciplinat pentru o asemenea greșeală, dar îl văzu încordându-se și pregătindu-se să-i spună ceva usturător.

Deodată, militarul îngheță, în capul lui se strecură o altă minte. Conducătorul fără trup al stelei nu-l mai lăsa să vorbească sau să acționeze după plac. Călina așteptă răbdătoare ca liderul invizibil să umble peste calul prăbușit, liniștindu-l, apoi să șteargă emoțiile de pe chipul omului său și să-i ia mâna de pe armă. Tânărul cu păianjeni tatuați își dresă vocea ca și cum abia de acum încolo începea să vorbească.

— Fie ca trupul tău să rămână mereu la fel de voinic precum îl văd eu acum! o salută el din nou.

— O, mulțumesc! Fie ca picioarele calului să redevină cum au fost, ba chiar mai puternice.

Dincolo de copăceii care-l ascundeau vederii, calul necheză și se săltă în picioare.

— Iar acum? întrebă Călina. Nu cred că m-ai oprit din drum ca să ne salutăm, Eroule.

Un junghi împungea insistent prin multa și bătrâna ei carne. I se uscaseră de tot gura de sete. Dar, mai ales, trebuia să admită că drumul îi luase prea mult din puteri. Cu toate încurajările pe care și le adresase singură, într-o lume care nu-i mai ținea de mult partea, Călina știa că nu se afla în cea mai bună formă de luptă. Ar fi preferat un târg cu militarii. O înțelegere care să nu implice jefuirea ei. Spera ca celălalt militar, nevăzutul care vorbea prin gura lunganului glumeț, să dea dovadă de îngăduință.

— Babă de Fier, Babă Călina, i se adresă militarul cu păianjen în frunte, întinzând ceremonios o palmă spre ea, ești unică în lumea noastră prin comoara pe care Armata ți-a îngăduit să o păstrezi pe viață...

— Mi-a îngăduit? chicoti Călina nervos.

Nu era de bine. Dacă nu-i voiau fierul, atunci voiau ceva mai mult de la ea.

— Ești respectată pe domeniile Mamelor, continuă militarul, pentru numărul mare de copii pe care i-ai moșit. Faima ta spune că nicio născătoare și niciun copil nu au murit sub mâinile tale. Puterea ta asupra morții este într-adevăr mare!

— Mă neliniștește că mă lauzi atâta, tinere, zise Călina, pipăindu-și nodurile de pe frânghiile ce-i înconjurau talia groasă. Spune ce vreți de la mine.

— Prin glasul meu, Armata vrea să te întrebe...

— Întreabă.

— În primul rând, de ce ai părăsit așezarea din munții Dalianului?

— Așezarea pe care au pustiit-o militarii voștri? Locul unde a trebuit să mă ascund sub capacul meu pentru ca voi să nu mă ucideți ca pe restul? Ce era să mai fac acolo, după ce am rămas singură, după ce ați ars fiecare casă și ați îndepărtat fiecare suflare?

— De ce n-ai plecat chiar din momentul distrugerii așezării? Știm că, din primăvară și până acum câteva zile, ai trăit pe platoul dintre munți...

— N-am stat în locul ars de voi. Imediat ce am putut, m-am retras cu averea mea cu tot în pădure, la moara părăsită.

— Prin urmare, nu ți-a lipsit un acoperiș deasupra capului. Totuși, nu ai rămas nici la moară.

— Nu, zise Călina, arătându-și palmele. Nu-s genul de Babă care rezistă mult timp singură. Mie pustietatea îmi rânjește și-mi vorbește. Am nevoie de lume în jur, de oameni vii care să acopere vocile din capul meu...

— Tinerilor din Dalian care au supraviețuit neînțelegerilor cu Armata li s-a permis să populeze din nou așezarea. Le-ar fi prins bine ajutorul unei vindecătoare ca tine, de ai fi rămas.

— Ei, bravo lor, dar nu știam că au revenit acasă. Niciunul dintre ei nu s-a rătăcit până la moară ca să-mi dea această veste bună și uite că am apucat să plec.

— La vârsta ta, este uimitor că te-ai pus la drum greu...

— Ce-are a face vârsta pentru cineva care a ajuns la capătul ei? Fac ce vreau, când vreau.

— Totuși, plecarea nu-i o decizie oarecare...

— Ia zi, mi se pare mie sau v-am greșit nerămânând lipită locului?

LIBRIS | *Words*
books

– Nu, bunică, poți umbla pe unde dorești. Doar stăteam de vorbă.

– Frumosele, ia spune tu direct Babei ce urmărești să afli de la ea, căci tare mi-aș mai vedea de drumul meu spre un izvor.

– Spun, fu de acord militarul. Umblă un zvon despre Babe. Se zice că una dintre voi ar fi la mare căutare.

– I-auzi! Și cine o caută?

– Speram să aflăm de la tine cine, de ce...

– De la mine? Închisă între munți cum am fost, știu chiar mai puține decât voi.

– Atunci, poate ne răspunzi la o întrebare mai ușoară: unde se află cea mai vârstnică și puternică dintre voi? Unde este Baba despre care se crede că ar fi nemuritoare?

– Ei! se uimi Călina și-și smulse câțiva peri din barbă. Doar nu vorbești de Băboi? Armata, cu toate mințile ei luminate, crede oare în Baba supremă?

– Nu excludem că una dintre voi vă întrece pe toate...

– Eroule! Fiecare dintre noi, Babele, se vrea a fi Băboiul nemuritor, dar niciuna nu ajunge să fie. Toate murim până la urmă. Iar în ceea ce privește puterea, de ne-am încerca forțele ca să stabilim care e cea mai tare dintre noi, ne-am ucide unele pe altele prostește, doar ca să descoperim că suntem de forțe oarecum egale. Băboiul e o minciună.

– Baba nemuritoare apare în Povești, o atenționă militarul.

– Dar Eroii nu țin cont de Povești! Ce s-a schimbat pe coaja pământului de ați ajuns voi, militarii, să credeți în Băboi și în Povești?

– Babă Călina, numită și Baba de Fier, nu cumva tu ești cea despre care vorbim?

– Gha, gha! râse Călina. Vezi nodurile de pe frânghiile mele? Sunt copiii moșiți de mine — mulți, după cum ai spus